

Ján Adamus

9. nedeľa „cez rok“ – rok B

V istú sobotu kráčal Ježiš cez obilné pole. Jeho učeníci cestou začali ťhať klasy. Farizeji mu povedali: „Pozri, prečo robia v sobotu, čo neslobodno?“ On im odvetil: „Nikdy ste nečítali, čo urobil Dávid, keď bol v núdzi a keď bol hladný on i jeho družina? Ako vošiel za veľkňaza Abiataru do Božieho domu a jedol obetované chleby, ktoré nesmel jesť nik, iba kňazi, a dal aj tým, čo boli s ním?“ I povedal im: „Sobota bola ustanovená pre človeka, a nie človek pre sobotu. A tak je Syn človeka pánom aj nad sobotou.“ Mk 2, 23- 28

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Keby sa niekto spýtal, na ktorý deň v týždni sa najviac tešíme, veľa ľudí by odpovedalo – na nedeľu. Je to deň pokoja, pohody, deň, keď sa viacej ako inokedy môžeme venovať svojim blízkym aj svojim záľubám.

Kresťanskej nedeli predchádzala židovská sobota. Pre Židov to naozaj bol sviatočný deň a jedna sobotňajšia príhoda, ktorú prežil Ježiš, je opísaná aj v dnešnom Evanjeliu. Učeníci kráčali cez pole, trhali klásky a vymrveným zrnom si zaháňali hlad. Farizeji sa na to pozerali ako na veľký priestupok proti zákonu. Podľa nich Ježišovi učeníci žali a mlátili obilie. Ak niekto nevedomky narušoval sobotu, mal dostať napomenutie a následne priniesť uzmierujúcu obeť. Ale ak ju narušoval ešte aj po upozornení, teda vedome, mohol byť ukameňovaný. Z Evanjelia vyplýva, že učeníci už boli napomenutí, preto problém musel riešiť Ježiš. Dal farizejom protiotázku: Nikdy ste nečítali, čo urobil Dávid, keď bol v núdzi, a keď bol hladný on i jeho družina? Ako vošiel za veľkňaza Abiataru do Božieho domu a jedol obetované chleby, ktoré nesmel jesť nik, iba kňazi, a dal aj tým, čo boli s ním? Tým jasne dal najavo, že ak chcú niekoho napraviť pomocou zákona, musia nielen dôkladne poznať zákon, ale aj rozporenie toho, od koho žiadajú jeho naplnenie. Zákon musia uplatňovať nie podľa litery, ale podľa ducha, teda podľa úmyslu toho, kto zákon dal. Je isté, že ten, čo ustanovil zákon o sobote, nemienil ním ľudí trápiť, ale im pomáhať. Preto ak farizeji vymáhajú od ľudí Boží kult bez ohľadu na stav, v ktorom sa nachádzajú, konajú proti duchu zákona, a teda aj proti vôli zákonodarcu.

Po tomto Ježišovom upozornení nastalo okolo neho veľké ticho, ktoré využil na krásnu vetu: Syn človeka je pánom aj nad sobotou. Táto veta bola veľmi vhodne povedaná. Ježiš je totiž najpopulárnejší povedať človeku ako môže najsoznejšie využiť sviatočný deň a má plné právo mu aj prikázať jeho najsoznejšie využitie.

Pre nás z toho plynie vážne napomenutie. Ježiš nám odkazuje, že my, veriaci v Boha, máme za úlohu plniť Božie prikazy a nariadenia. Ak ich

zachováваме podľa ducha a podľa úmyslu zákonodarcu, potom budú v našom živote úžasnou pomocou. V opačnom prípade sa stanú nezmyselným a neznesiteľným bremenom. Aby sa nám tieto zákony ľahšie plnili, Cirkev, naša matka a učiteľka, nám pomáha ich poznať a v praxi správne uskutočňovať.

O jednom zákone sa v dnešnom Evanjeliu vyjadril aj Ježiš. Týka sa sviatočného dňa, ktorým je pre nás, kresťanov-katolíkov, nedeľa a prikázaný sviatok. Ježiš nám hovorí, ako ho správne prežiť. Ak si v tento deň doprajeme potrebný odpočinok, ak hojnejšie a pozornejšie počúvame Božie slovo, ak nábožnejšie prijímame Eucharistiu, a ak Bohu ochotnejšie slúžime v bratoch a sestrách, môžeme byť spokojní.

Jasne to reprodukuje KKC v bode 2187: Svätenie nedele a prikázaných sviatkov vyžaduje spoločnú horlivosť. Každý kresťan sa musí vyhýbať tomu, aby bez naliehavej potreby ukladal druhému povinnosti, ktoré by mu bránili zasvätiť deň Pána. Ak isté zvyklosti (šport, reštauračné služby a pod.), spoločenské potreby (napr. verejné služby) vyžadujú od niektorých ľudí nedeľnú prácu, nech si každý zodpovedne rezervuje čas, ktorý mu postačí na zotavenie. Veriaci nech dbajú s láskou a miernosťou, aby sa vyhli výstrelkom a nepríjemnostiam, ktoré občas vznikajú ako následok masových zábav. Aj napriek ekonomickým tlakom musí verejná moc dbať o to, aby zaručila občanom čas na odpočinok a bohoslužbu. Analogickú povinnosť majú aj zamestnávateľia voči svojim zamestnancom.

Myslíme si o sebe, že sme dobrí kresťania. Lenže, je to pravda? Ako je potom možné, že tak málo rodičov detí, ktoré chodia na náboženstvo, chodí v nedeľu do kostola? Ako je možné, že šiestak sa nevie ani prežehnať? Ako je možné, že starí ľudia plačú, že ich deti nechávajú celé dlhé mesiace bez návštevy? Ako je možné, že v rodinách, o ktorých hovoríme, že sú veriace, sa nenájde Sväté Písmo? Vidíte, koľkých chýb sa dopúšťame v nedeľu? Citíme, ako ju nesprávne využívame? Zaumieňme si, že tú dnešnú nedeľu prežijeme úplne ináč, tak ako to žiada Ježiš.

Svätý Tomáš Morus si veľmi vysoko cenil deň Pána. Chodil každú nedeľu na svätú omšu a vždy pri nej miništroval. Vedeli o tom aj kráľovskí dvorania a občas utrúšili i dajakú poznámku. Veľký kancelár Morus mal iba jedinú odpoveď: Považujem si za najväčšiu česť byť ministrom pri oltári Pána Boha. Je to pre mňa viac, ako byť ministrom na dvore kráľa. Keď za svoje presvedčenie bol vo väzení, vždy v nedeľu si obliekal sviatočné šaty. Dozorca sa ho pýtal, prečo to robí, keď to nik nevidí. On odpovedal, že to nerobí kvôli ľuďom, ale výlučne na uctenie svätého dňa.

Vážme si aj my svätý deň, nech nedeľa je pre nás ozajstným dňom Pána. Využime ho pre naše duchovné dobro, ale aj pre dobro našich blízkych.

Ó, Srdce, schránka zmluvy si, nie onej starej poroby, lež odpustenia, milosti, zľutovania a vládnosti.

Ó, Srdce, nová svätyňa obnoveného zákona, nad starý chrám si svätejšie, nad oponu v ňom vzácnejšie.

Láska ťa veľká chcela mať ranené, všetkým prístupné, aby sme mohli v rane tej d'akovať láske ukrytej.

Pod týmto lásky znamením kňaz Kristus konal obeť krvavú, pritom tajomnú, a splnil vôľu Otcovu.

Milujme Milujúceho! Kto by ho z ľudí nemal rád? Ved' nás vykúpil, zbavil vín, preto sa k nemu láskou viň.

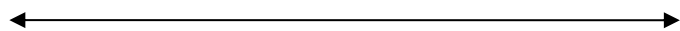
Bud' sláva tebe, Ježišu, čo leješ milosť zo srdca; i Otcu, Duchu milosti po všetky veku večnosti. Amen

KÚSOK PRE MAMI

Keď sa cítiš odvrhnutá.

Krvácajúca žena

V tejto známej príhode z 8. kapitoly Lukášovho evanjelia sa na Ježiša tlačí celý dav ľudí, ale on cíti, že „z neho vyšla sila“, keď sa krvácajúca žena dotkla jeho rúcha. Rozpoznal jej veľkú vieru a povedal jej, že je to práve viera, ktorá ju uzdravila.

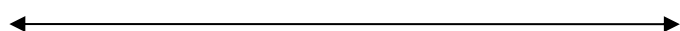

Odvrhnutá, odlúčená, sama. Niekedy tieto slová vyjadrujú naše pocity. Z nejakého dôvodu sa ocitneme mimo a nemáme odvahu ani dvihnúť zrak.

Krvácajúca žena bola odvrhnutá spoločnosťou. Pre krvácanie, ktoré ju už dvanásť rokov trápilo, bola podľa Mojžišovho zákona pokladaná za nečistú a nsmela sa dotýkať ľudí. Lukáš nám hovorí, že minula všetky svoje životné úspory v snahe vyliečiť sa. Teraz tam stála chorá, odohnaná a zbadačená. A stál tam i on, ktorý bol jej jedinou nádejou.

Keď Ježiš prechádzal mestom so zástupmi ľudí okolo seba, pretlačila sa k nemu tak blízko, aby sa mohla dotknúť jeho rúcha. Žena, ktorú spoločnosť označila za „nedotknuteľnú“, natiahla ruku a dotkla sa božskosti. Držala sa Ježiša s takou obrovskou vierou, že bola uzdravená. Ježiš jej povedal: „Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila.“

Kiež by sme sa vo chvíľach, keď sme na dne a cítime sa úplne samy a izolované od všetkých, dokázali chytiť

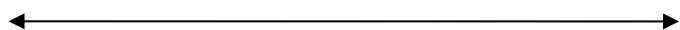

Jeho slová nám hovoria, že ak sa budeme k nemu utiekať a hľadať uňho uzdravenie, budeme uzdravené.

Pozriže sa na mňa a zmiluj sa nado mnou, lebo som sám a úbohý.

Ž 25,16

Žena bez mena, moja viera je vzorom pre nás všetkých. Prosím, oroduj za mňa, aby som sa vo chvíľach, keď sa cítim sklúčená, vedela obrátiť na toho, ktorý uzdravuje.

Christine Gibsová „Sväté na zavolanie“

Slávnosť prvého sv. prijímania:

V nedeľu 9. júna vo sv. omši o 10:00 hodine naše deti po prvý raz prijmu Pána Ježiša.

Na dvore farského úradu sa stretneme o 9:40 hodine a odtiaľ potom v sprievode pôjdeme do kostola.

Prvý piatok v mesiaci a sviatosť zmierenia:

V tomto týždni je prvý piatok v mesiaci. Možnosť sviatosti zmierenia bude takto:

Nedeľa 2.6. (dnes) 17:00 – 17:40

Pondelok, utorok 17:15 – 18:00

Štvrtok 16:30 – 18:00 a aj po sv. omši od 18:50

Piatok 16:30 – 18:00

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Upratovanie kostola aj kvetinovú výzdobu zabezpečia rodičia prvoprijímajúcich detí.

Ďakujem im za ich ochotu.

Upratovanie bude v sobotu 8.6. od 9:20 hod. Prosím aj mužov pomôcť s výzdobou.

Birmovanci:

V piatok 7. júna pozývam na sv. omšu o 18:00 hodine.

Katechéza potom nebude, nakoľko

bude nácvik prvoprijímajúcich detí.

Sväté omše po 9. týždni v Cezročnom období (B)

3.VI. pondelok

18:00 Za † Miriam Blaháčovú a otca Miroslava

4.VI. utorok

18:00 Poďakovanie za Božie dary a dobrodenia

6.VI. štvrtok

18:00 Poďakovanie za 50 rokov života a 30 rokov manželstva

7.VI. piatok

18:00 Za † Gizelu a Irenku

8.VI. sobota

sv. spoveď detí: 8:00 chlapci 8:30 dievčatá

9.VI. 10. Nedeľa v Cezročnom období (B)

08:00 Za † Jozefa a Helenu Grancových, syna Miroslava, dcéru Vierku

Lektori: Polanská Bažiková

10:00 Za farníkov (slávnosť prvého sv. prijímania)

Lektori: Polakovič Šustová

Liturgický kalendár

sv. Norbета, **Lsp**

3.VI. pondelok sv. Karola Lwangu a spoločníkov mučeníkov **Sp**

5.VI. streda sv. Bonifác, biskup a mučeník **Sp**

6.VI. štvrtok sv. Norberta, biskupa **Lsp**

7.VI. piatok **Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, slávnosť**

8.VI. sobota Nepoškvrneného Srdca Panny Márie **Sp**

Zostal s nimi.

Prijemne unavení, uvoľnení z toho obrovského sklamaní, cítili sa prinajmenej tak, ako keď dieťaťu mama pofúka rozboľavený prst. Mali pocit, že napokon sa všetko predsa len dobre skončí. Vtom pri tomto jednoduchom pohostení im došlo, že stolujú priamo s ním! Až vtedy, keď sa im otvorili oči srdca, spoznali ho srdcom. A presne v tej úžasnej chvíli sa pre nich stal neviditeľným. Ale nezosmutneli. Už ho nepotrebovali za každú cenu vidieť telesnými očami. Ved' cítili, že pri nich ostal. Prežívali v srdci to úžasne hrejivé teplo, radosť zo života, ktorý má zmysel, lebo ich Ježiš miluje a oni milujú jeho. Áno, je s nimi a zostane s nimi navždy práve preto, že sa stal neviditeľným...

„Nie, toľké šťastie si nemôžeme nechať pre seba,“ povedali si. keď nám všetko o sebe vysvetľoval na základe Písma? Musíme sa vrátiť späť. Podeliť sa s našimi o tom, čo sme zažili.“ Nechali večeru večerou a priam leteli do Jeruzalema, z ktorého sa pred nejakou tou hodinou ledva vliekli.

Našli ostatných učeníkov a chceli im všetko čo najskôr vykričať, ale aká to zmena! Aj oni žiarili. Aj oni sa stretli s Ježišom. „Ako to? Súčasne? Bol naraz s nami i s nimi?!“ Iba si pomysleli: „Už veríme všetkému...“ A keď prišiel rad na nich čo s ním prežili. Zároveň si tento poklad strážili až do poslednej chvíľky svojho života. A zanechali ho aj pre teba.

Vyberme sa teraz po stopách emauzských učeníkov odsek po odseku a prijmime i my spoločnosť Ježiša, ktorý sa k nám bude približovať. Povedzme mu o svojich trápeniach i nádejach. Vskutku, táto cesta s ním je pre všetkých, ktorí sme možno aj sklamaní zo seba, z bratov a sestier, či už veriacich, alebo neveriacich, alebo dokonca i zo samotného Boha... A pritom nechajme aj Ježiša rozprávať cestou nášho života. Aby sme ho mohli prijať v dome svojho srdca s novou radosťou.

1. Priblížil sa k nim Ježiš

Ak sa chceme stretnúť s Pánom v jeho slove, základným predpokladom bude naša schopnosť spomaliť, zastaviť sa a započuť ho vo vnútornom domčeku svojho srdca. To sa dá najlepšie vtedy, keď sa rozhodneme pre ticho celej našej bytosti, pri ktorom ide v prvom rade o naše telesné zmysly. Lebo práve ticho v nás môže rozvinúť život duše i ducha zároveň. S tým bude súvisieť pred stretnutím s Pánom v modlitbe i snaha dať bokom - pokiaľ je to len možné - všetky vonkajšie rušivé vplyvy. A o to isté sa potom pokúsíť vo svojom vnútri, ktoré môže byť ešte vyrušujúcejšie. Povieť si, že to je nadľudská úloha. A máte pravdu. Práve preto už hneď od prvých momentov našej cesty budeme počítat' s osobitnou pomocou Ducha Svätého, ktorý nás k tomuto kroku pripravoval už dávno a vie, aké všemožné prekážky budeme musieť prekonať. Takže dodajme si odvahu: Ak je Boh za nás, kto si trúfne byť proti nám?!¹⁴

Snáď sa nepomýlim, ak poviem, že čo sa týka nášho osobného rastu, niet pre Pána vzácnejšieho rozhodnutia, ako ochota počúvať ho, aby sme sa s ním dali viesť. A keď sme spomínali, že budovanie vzťahu s Bohom pomocou Písma možno pripodobniť k prechádzke prírodou, skúsme si ju takto krok po kroku aj ilustrovať. Ved' Pán sa prechádzal nielen s emauzskými učeníkmi, ale už s Adamom a Evou v raji a po nich aj s mnohými inými, ktorí k nemu lipli celým srdcom.

Je pokojné, už skoro letné ráno a príroda sa práve zobúdzá. Chystám si základný výstroj, zopár užitočných vecí. Vystupujem z autobusu vo Valaskej Dubovej, aby som si zblízka obzrela dominantu Oravy - Veľký Choč. Skoro ráno sa síce nad ním objavili temné mraky, ale mám dojem, že sa vydali opačným smerom. O pár desiatok metrov

za dedinou, po rozhodnutí, že to predsa len skúsím, som sa ocitla pri veľkej mape a za ňou - s krásnym voľným priestranstvom - na nádhernej lúke neskorej jari. Preniklo ma vedomie, že toto naozaj chcem: otočiť sa na pár hodín chrbtom všetkému ťaživému, nechať to všetko dolu a dostať sa vyššie, bližšie k nekonečnej oblohe. Pozriem sa na svoj cieľ - krásu veľkej hory. Uvedomím si, že to nebude hračka, a pripravím sa na námahu, ale zároveň sa aj uvoľním. Nie, len nič krčovitô

Dagmar Kráľová „Skús to Bibliou“

Prečo ma Boh trestá

„Boh ťa potrestá!“ hromžila na mňa babička, keď som ju neposlúchal. Vtedy to veru zabralo. ¹ Neskôr som však z tohto obrazu Boha sudcu našťastie vyrástol.

Naozaj Boh zosiela na ľudí rôzne katastrofy a utrpenia, aby ich za čosi potrestal a postrašil? Vina a trest sú s človekom od prvého pádu, ktorý nazývame dedičný hriech. S vinou a trestom súvisí súd, hodnotenie dobra a zla. No a nakoniec tu musí byť aj hodnotiaci, teda sudca. V našom prípade je to Boh sudca. Obraz Boha sudcu patrí asi k najfrekvencovanejším zdeformovaným predstavám o Bohu. Má svoju historickú genézu, ktorá sa prejavuje v určitom teologickom, ale aj umeleckom spracovaní. Roztrpčený Boh hľadá každú chybu, ktorú by potrestal, pričom sa veľmi nezaujíma a nepýta na motívy a dôvody. Táto predstava dominuje najmä v starozákonnej tradícii, no ešte častejšie v jej interpretácii. Nový zákon prichádza s radikálne odlišným obrazom, no aj napriek tomu bol v istých obdobiach pred obrazom dobrého Pastiera dominantnejší obraz Krista s mečom a mocou, ktorý príde súdiť zem.

Obraz Boha sudcu má korene v náboženskej socializácii. Pre mnohých, ktorí sa s takýmto obrazom trápia, je vyjadrením skúsenosti s prežívaním otca, matky alebo inej dôležitej autority. Dieťa je v podstate celkom závislé na hodnotách svojich rodičov a na ich postoji k vine a odpusteniu. Ak prevažuje prehnaná prísnosť, môžu sa uňho vyskytnúť pocity úzkosti, ktoré vedú k strachu, neistote a neschopnosti stáť na vlastných nohách. Formuje sa v ňom postoj úzkostlivého dodržiavania noriem, aby bolo prijaté, čo ovplyvňuje jeho iniciatívu a prispieva k pasivite. Často teda dochádza k prelinaniu medzi charakteristickými vlastnosťami rodičov a vlastnosťami falošného obrazu Boha. Ak človek nezažil v detstve prijatie a povzbudenie, prípadne prevažovala tvrdá disciplína a prísna ruka autority, začne sa prispôsobovať podmienkam, aby si zaslúžil existenciu. Zlá skúsenosť s neprijatím zo strany matky alebo „neomylného“ otca vážne ovplyvňuje obraz Boha Otca. V živote takéhoto človeka môže potom dominovať prísny asketizmus, ktorý vyplýva z presvedčenia, že nesmie pochybiť, aby nebol potrestaný a odmietnutý.

Neraz sa miešajú dokopy dve veci. Trest sa spája s odmietaním zla a hriechu, ale tiež s odmietaním pôvodcu zla a hriechu, teda človeka. Trest sa interpretuje nielen ako odmietnutie zla, ale a" odmietnutie človeka, ktorý sa ho dopúšťa. Aj vzhľadom na tento fakt vnímame Boha ako autoritu. Keď teda prijímame názor, že Boh je sudca, ktorý nás trestá, sme vlastne presvedčení, že Boh odsudzuje nielen hriech, ale aj hriešnika. To však nie je pravda Boh odsudzuje hriech, ale miluje hriešnika, aby sa mohol polepšiť. Boh Otec potrestal za hriechy ľudí radšej vlastného syna Ježiša, aby nemusel trestať nás, ktorých veľmi miluje. Preto sme všetci pozvaní, aby sme napravili svoju zdeformovanú predstavu o Bohu. Modlime a vzdelávajme sa, aby sme prijali Boha takého aký skutočne je - ako Otca, ktorý nás miluje ako matka. Robme všetko pre to, aby sme sa zbavili falošných predstáv o Bohu, ktoré zbytočne ničia náš vzťah k nemu i k blížnym.

Rastislav Kršák „S teraz čo?“II

Na minútku

Oslavy na hrade

Dedinku pod hradom prebudil hlas kastelánovho hlásnika, ktorý na námestí čítal verejné vyhlásenie.

„Náš veľavážený pán pozýva všetkých svojich dobrých a verných poddaných na oslavu svojich narodenín. Každého čaká milé prekvapenie. Všetkých však žiada o malú službu. Kto sa zúčastní na oslavách, nech láskavo prinesie trocha vody, aby sa naplnila prázdna hradná cisterna.“

Hlásnik oznam niekoľkokrát zopakoval. Potom sa obrátil a v ozbrojenom sprievode hradnej stráže sa vrátil na hrad.

Vtedy to v dedine vybuchlo. Najrozličnejšie poznámky sa len tak sypali!

„Je to obyčajný tyran! Má dosť sluhov, aby mu naplnili cisternu... Ja mu prinesiem v poháriku, to mu bude stačiť!“

„Bol k nám vždy dobrý a veľkodušný. Ja mu prinesiem celý sud.“

„A ja náprstok!“

„Ja vedro!“

Ráno pred oslavou vystupoval k hradu podivný sprievod. Niektorí zo všetkých síl tlačili veľké sudy, ďalší dychčali pod ťažkými vedrami plnými vody. Iní sa im posmievali a ľahko stúpali nahor s malými karafami alebo s pohárikmi na tácke.

Sprievod vošiel na hradné nádvorie. Každý do veľkej nádrže, postavil svoju nádobu do kúta a s radosťou sa pobral do siene na slávnostnú hostinu.

Po bohatej hostine sa spievalo a tancovalo. Večer sa hradný pán všetkým zdvorilo poďakoval a odišiel do svojich komnát.

„A kde je to sľúbené prekvapenie?“ šomrali niektorí sklamané. Iní sa spoločne radovali: „Náš pán nám veľkodušne pripravil veľkú slávnosť!“

Pred odchodom si každý šiel po svoju nádobu. A tu sa začali ozývať výkriky, bolo ich čoraz viac. Výkriky radosti, aj hnevu. Nádrže boli až po okraj plné zlatých dukátov.

„Ach! Škoda, že som prinesol tak málo vody...“

„Dávajte a dajú vám: mieru dobrú, natlačenú, natrasenú, vrchovatú vám dajú do lona. Lebo akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám.“

Lk 6, 38

Bruro Ferrero „Vždy pride ďalší deň“

Zamyslenia

Nikoho nestratiť

Prosím Pána o milosť, aby mi nedovolil vstúpiť do raja, kým tam predomnou nevojde posledný z mojich duchovných synov, posledný z tých, ktorí mi boli zverení.

Páter Pio

Každý z nás má nejaké „zverené duše“: môžu to byť vlastné deti, životný partner (aj vtedy, keď sa už naše manželstvo rozpadlo), priatelia a vôbec všetci konkrétni núdzni okolo mňa, ktorých mi Pán nejakou kladie na srdce. Ich množstvo závisí skôr od kapacity môjho srdca, od veľkosti môjho milosrdenstva než od môjho povolania či iných podmienok. Od veľkosti môjho milosrdenstva bude závisieť i moja vytrvalosť v odpúšťaní a modlitbách. Táto vytrvalosť je náročná zvlášť vtedy, keď sa zdá, že človek, za ktorého sa dlho modlím, sa utvrdzuje skôr v zle než v dobre.

Traduje sa, že svätý Paisij sa modlil za svojho učeníka, ktorý sa zriekol Krista. Keď sa modlil, zjavil sa mu Pán a povedal mu: „Za koho sa to modlíš? Či nevieš, že sa ma zriekol?“ Svätec sa však neprestával za svojho učeníka ľútostivo modliť. Vtedy mu Pán povedal: „Paisij, ty si sa mi už stal podobný v láske!“

Možno je pre nás prirodzenejšie modliť sa za tých, čo sú nám sympatickí, ktorých život alebo služba vykazujú dobré ovocie (a my potom s uspokojením cítime, že na ňom máme svoj podiel). Modliť sa za milé, nadané a duchovne dozrievajúce dieťa prináša srdcu radosť, kým modlitba za problémové dieťa spôsobuje bolesť. Práve tak modliť sa za dobrého kňaza prináša radosť, kým prihovárať sa za blúdiaceho, alebo dokonca zlého kňaza pôsobí v srdci zármutok, niekedy až fyzickú ťažobu. Oveľa ľahšie by bolo ponechať ho svojmu osudu.

Iba milosrdenstvo nám dá odvahu nosením podobných bremien človek zase rastie v milosrdenstve. Jeho srdce akoby otvorí sa tomuto bremenu a aspoň kúsok ho poniesť. Dobrovoľným zrastalo so srdcom Krista, ktorý sa modlil: „Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja...“ (Jn 17,24)

Kateřina „Lachmanová „O milosrdenstve“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku